ZİKREDEN TAŞLAR

İÇİNDEKİLER

Baba Hakkı 1

Ezan Sesi 6

En Güzel Konuşma 11

Öldürme Niyeti 17

Yılan Yumurtası 21

Cennet Arzusu 26

Zikreden Taşlar 32

Güreş 38

Hummara Kuşu 42

En Büyük Ödül 49

Ayakkabıdaki Yılan 64

Eli Uzun 67

Beygir 73

Yürüyen Ağaç 76

Ateşten Hendek 81

BABA HAKKI

Genç bir adam aceleyle yürüyordu. Çok sinirli olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Mescidin yanına geldiğinde etrafına bakındı. Sevgili Peygamberimizi arıyordu. Nihayet O'nu buldu. Soluk soluğa yanına vardı ve:

– Ya Resûlûllah, dedi. Babam benim malımı elimden almak istiyor!

Sevgili Peygamberimiz adamın yüzüne şöyle bir baktı. Sonra sahabilerden birine döndü. Ona, adamın babasını çağırmasını söyledi.

Sahabi efendimiz hemen ayağa kalktı. Hızla dışarı çıktı. Adamın babasını buldu. Bu, oldukça yaşlı biriydi. Sahabi efendimiz ona:

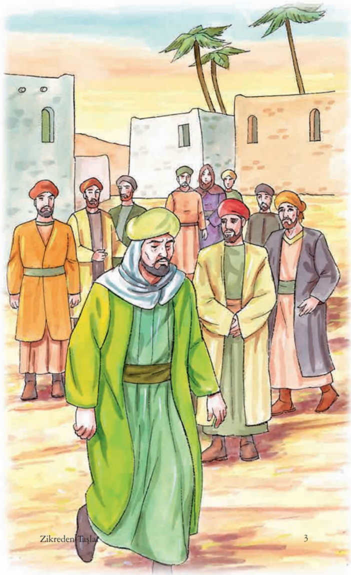
– Peygamber Efendimiz seni görmek istiyor, dedi.

İhtiyar bir an duraksadı. Efendimizin kendisini neden görmek isteyebileceğini düşündü. Aklına az önce oğluyla aralarında geçen olay gelince yüzünü buruşturdu. Oğlu tarafından Peygamberimize şikâyet edildiğini anlamıştı.

Küçük adımlarla yola koyuldu. Bu sırada gözleri yaşarmıştı. Öz evladının böyle bir şey yapmış olması çok ağrına gitmişti ihtiyarın. Oysa kendisi hep evladı için çalışıp çabalamıştı bunca yıl. Onu büyütüp mal mülk sahibi yapmıştı. Şimdi ise o, bütün bunlara karşılık babasına malından vermediği gibi bir de onu şikâyet ediyordu.

İhtiyar daha fazla dayanamadı, ağlamaya başladı. Gözlerindeki yaşlar damla damla indi yanaklarına. Yaşlı yüreği acıyla burkulmuştu. O an aklına gelen dokunaklı bir şiiri mırıldanmaya başladı. Mırıldandıkça daha da içlendi. Sonunda hıçkırıklara boğuldu.

Efendimizin huzuruna çıktığında oğluyla göz göze geldi. Anlamlı anlamlı bakıştılar. Sonra ihtiyar, Sevgili Peygamberimize döndü. Gözleri doldu. Hıçkırıklara boğulmak üzereydi.

Bu sırada Hazreti Cebrail beliriverdi. O'nu Sevgili Peygamberimizden başka kimse görmüyordu. Cebrail, şikâyetçi olan adamı göstererek:

– Bunun babası senin yanına gelirken bazı şeyler mırıldandı, dedi.

Peygamber Efendimiz ihtiyara, gelirken kendi kendine söylendiğini haber verdi ve bunu yapmasının sebebini sordu.

İhtiyar adam önce şaşırdı bir an. Sevgili Peygamberimizin bunu haber vermesi hayrete düşürmüştü onu. Oysa kendi kendine söylendiği sırada yanında kimse yoktu.. Kendisini toparlamaya çalışırken titrek bir sesle cevap verdi:

– Evet, ey Allah'ın elçisi! Doğru söylüyorsun. Bu yaşta, Allah Resûlüne evladı tarafından şikayet edilen bir baba durumuna düştüğüm için kederlendim. Bu, çok dokundu bana. Gönlüm kırıldı. Dayanamadım, dokunaklı şiirler mırıldandım. Ağladım işte!

İhtiyarın gözleri yeniden doldu. Başını önüne eğdi. Öylece durdu.

Onun bu hâli, kalbi şefkatle dolu olan Peygamberimizi çok üzmüştü. İhtiyarın iki büklüm duruşu

karşısında kendisini tutamadı, O da ağlamaya başladı. Cennet ırmaklarından daha mübarek olan gözyaşları sakalını ıslatıyordu. Epeyce bir süre ağladı.

Nihayet yaşlı gözlerini ihtiyarın oğluna çevirdi ve:

– Haydi, git, diye seslendi. Sen de, malın da babana aitsiniz!

Adam başını önüne eğdi. İhtiyar ise Efendimizin sözleriyle biraz olsun rahatlamıştı.

Baba oğul oradan ayrılırken insanlık, Kâinatın Efendisinden bir ders daha almış oluyordu. Bu ders, bir evladın ne yaparsa yapsın baba hakkını ödeyemeyeceği dersiydi.

* * *

EZAN SESİ

Asırların en güzeli yaşanıyordu dünyada. Tarihin en talihli insanları Sevgili Peygamberimizin etrafında kümelenmişlerdi. O ne derse yapıyor, neyi yasaklarsa ondan uzak duruyorlardı.

Sahabiler, Peygamberimizi bir an olsun yalnız bırakmak istemiyorlardı. Bu yüzden namaz vakitlerini iple çekiyorlardı. Ezan okunur okunmaz mescide koşuyor, Kutlu Peygamberin arkasında yerlerini alıyorlardı. Hep birlikte huşu içinde namaza duruyorlardı.

Yine bir gün müezzinin yanık sesi şehrin üzerinde yayıldı:

"Allahu ekber!

Allahu ekber!"

Mescitten epey uzakta bir evde oturmakta olan adam doğruldu. Ezan sesine kulak kabarttı. Sonra sanki ibadet ediyormuş gibi bir tavır takındı. Müezzinin söylediklerini tekrar etmeye başladı:

"Allahu ekber!

Allahu ekber!"

Adam bu davranışı alışkanlık hâline getirmişti. Bundan başka öyle dişe dokunur güzel bir ameli de yoktu.

Aradan uzun bir süre geçti. Bir gün Sevgili Peygamberimize bu adamın vefat ettiğini söylediler.

Sevgili Peygamberimiz etrafındakilere gülümseyerek şöyle dedi:

– Biliyor musunuz, Allah o adamı cennetine koydu!

Orada bulunanlar şaşakaldılar. Herkes adamın nasıl bir hayat yaşadığını biliyordu. Hayır işleriyle pek uğraşmayan, güzel ameli az olan biri nasıl olmuş da cennete gitmişti?

Arkalardan bir sahabi kimseye belli etmeden dışarıya çıktı. Gittikçe artan bir merakla adamın evine doğru yürüdü. Aklı fikri onun cenneti neyle kazandığındaydı. Nihayet evin önüne geldi. Kapıyı usulca çaldı.

Merhumun karısı karşıladı kendisini. Kadın büyük bir üzüntü içindeydi. İçeride baş sağlığına gelenler vardı.

Adam kadına kocasının hayattayken ne gibi güzel davranışları olduğunu sordu. Kadın bir an düşündü. Sonra sakin bir eda ile cevap verdi:

– Onun yaptığı fazla bir şey yoktu. Fakat ne zaman müezzinin sesini duysa yerinden fırlardı. Oturuşunu düzeltir, müezzinle beraber ezanı takip ederdi. Ezanı sonuna kadar mırıldanırdı.

Adam hayretler içinde geriye döndü. Duyduklarını Sevgili Peygamberimize haber vermek için mescide gitti.

Allah Resûlü bu sırada olanı biteni etrafındakilere haber vermişti. Adam daha mescide adımını attığı anda bir sahabi ayağa kalktı ve adama Sevgili Peygamberimizin az önce söylediklerini aktardı:

– Sen adamın nasıl cenneti kazandığını merak ettin. Bu yüzden merhumun evine gittin. Karısına adamın iyilikleri hakkında sorular sordun. O da sana ezana saygısından başka pek bir iyiliği olmadığını söyledi, öyle değil mi?

Adam bir an ne diyeceğini bilemedi. Şaşkın şaşkın oradakilere baktı. Bu bilgileri Sevgili Peygamberimizin haber verdiğini anlayınca şaşkınlığı hayranlığa dönüştü ve:

– Kesinlikle şahadet ederim ki Muhammed Allah'ın elçisidir!

O an herkes bir kere daha şahit olmuştu ki Allah, Sevgili Resûlüne kimsenin bilmediği şeyleri haber vermektedir. Bu durum O'nun birbirinden güzel mucizelerinden sadece biriydi.

* * *

EN GÜZEL KONUŞMA

Süheyl çok iyi konuşan biriydi. Sözleriyle insanları derinden etkilerdi. Bir cümlesiyle savaş başlatır, bir cümlesiyle savaşı sona erdirirdi.

Ama henüz İslamiyet'e girmemişti. Bu yüzden konuşma yeteneğini İslam aleyhinde kullanıyordu. Sevgili Peygamberimiz ve sahabiler hakkında ileri geri konuşuyordu. Çevresindekileri etkiliyor, onların İslam'a girmesine engel oluyordu. Bu durum Müslümanların canını sıkıyordu. Hele Hazreti Ömer, Süheyl'in konuşmalarını duydukça çileden çıkıyordu âdeta.

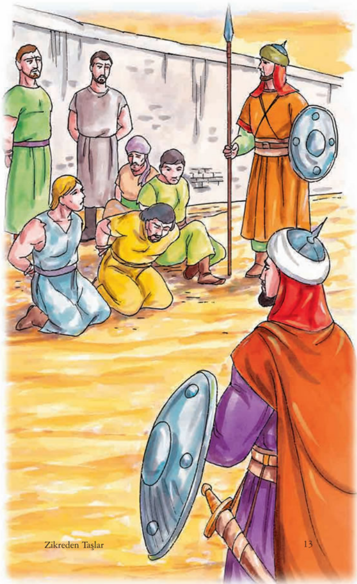
Bir gün Müşrikler ve Müslümanlar Bedir'de karşı karşıya geldiler. Yapılan meydan savaşında İslam ordusu galip geldi. Birçok esir aldılar.

Esirlerin elleri bağlanmış, başlarına da iki nöbetçi asker konmuştu. Esirler arasında Süheyl de vardı. Boynunu bükmüş ümitsiz bir şekilde az sonra başına neler gelebileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Her hâlde cezası diğer esirlerden daha büyük olurdu. Öyle ya, Müslümanlar aleyhinde az konuşmamıştı.

Tahmin ettiği gibi oldu. Onu esirler arasında gören Hazreti Ömer öfkeyle yanına yaklaştı. Ona bunca yıl yaptıklarının cezasını verecekti. Fakat Sevgili Peygamberimizden habersiz bir iş yapmak istemiyordu. Hemen izin almayı denedi:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ne olur bana izin ver! Şu Allah düşmanı Süheyl'in ön dişlerini söküvereyim. Çünkü o bu ağızla İslam hakkında çok kötü şeyler söyledi!

Süheyl, Hazreti Ömer'i çok iyi tanırdı. İzin verildiği takdirde onun yapacağı şeyleri tahmin etmesi hiç de zor değildi. Endişe dolu gözlerini Hazreti Ömer'in izin istediği Efendimize dikti.

Sevgili Peygamberimiz izin verecek gibi durmuyordu. Çünkü o intikam peşinde koşan biri değildi. Âlemlere rahmet olarak gönderilmişti. Süheyl ümit dolu bakışlarını Efendimizin yüzünden bir an olsun ayırmıyordu.

Her zaman insanlığın kurtuluşu için çırpınan Rahmet Peygamberi, Hazreti Ömer'e ve döndü şöyle dedi:

– Ben, başkalarına ibret olsun diye bir insanı, görünüşünü değiştirecek bir şekilde cezalandırmak istemem. Aksi halde, bir peygamber olmama rağmen, Allah da beni bu şekilde cezalandırır. Ona dokunma ey Ömer! Bakarsın bir gün gelir, o bir konuşma yapar. Ve bu konuşmasıyla seni sevince boğar!

Hazreti Ömer sakinleşti. Efendimizin sözlerinde mutlaka bir hikmet vardı. Bu yüzden Süheyl'in üzerine varmadı. Süheyl de rahat bir nefes aldı. O an kalbi Efendimizin sevgisiyle atmaya başladı.

Süheyl çok geçmeden İslam'a girdi. Yeniden doğmuş gibiydi artık. O güne kadar boşuna geçirdiği ömründen pişmanlık duyuyordu. Onca yılın acısını bundan sonra güzel işler yaparak geçirecekti. Konuşma yeteneğini İslamiyet'i anlatma yolunda kullanacaktı.

Aradan yıllar geçti. Sevgili Peygamberimiz Medine'de hastalandı. Kısa bir süre sonra da vefat etti. İnsanlar O'nun ölümüyle büyük bir şok yaşadılar. Kiminin nutku tutuldu, kimi de hareketsiz kalakaldı. Kimse onun vefat ettiğine inanamıyordu. Hazreti Ömer bile bir an kendini kaybetmişti.

Mekke'de de Efendimizin vefat haberi duyulmuştu. Kalbi zayıf olan bazı Müslümanlar eski alışkanlıklarına ve geleneklerine geri dönmek istediler. Onların bu tavrını sezen Süheyl telaşlandı. Hemen ayağa kalktı ve o güne kadar dudaklarından çıkan en güzel cümleleri peşi peşine sıraladı:

– Ey insanlar! Her kim Muhammed'i ilâh olarak kabul etmiş ise, bilsin ki onun ilâhı ölmüştür! Fakat her kim Allah'ı yegâne ilâh edinmişse, biliniz ve de bilirsiniz ki Allah ebediyen ölmez!

Orada bulunanlar bu sözler karşısında kendilerine geldiler. Şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzlerine baktılar. Süheyl konuşmasını sürdürdü:

– Ey insanlar! Gerçekten sizler, İslam'a en son giren kimseler oldunuz. Şimdi de kalkıp ilk evvel İslam'dan dönen kimseler olmayınız!

Bunlar ne müthiş sözlerdi böyle! Süheyl Mekkelileri can damarlarından yakalamıştı âdeta. Gerçekten

de bu şehrin halkı, Efendimiz burayı fethedene kadar direnmişti. İslam'a en son girip en erken çıkan olmak… Bu olacak şey değildi! Süheyl'in bu etkili konuşması karşısında halk kendine geldi. Eski âdetlerine dönmeyi düşünenler hâllerinden utandılar.

Daha sonra Süheyl'in bu konuşmaları Medine'deki Hazreti Ömer'e iletildi. O an Hazreti Ömer büyük bir memnuniyet yaşadı. Bir zamanlar yüzlerce insana İslam aleyhinde konuşan Süheyl, şimdi birçok insanın İslam'dan çıkmasının önüne geçmişti.

Hazreti Ömer'i asıl memnun eden şey, Efendimizin yıllar önce söylediği sözlerin gerçekleşmiş olmasıydı:

– Ona dokunma ey Ömer! Bakarsın bir gün gelir, o bir konuşma yapar. Ve bu konuşmasıyla seni sevince boğar!

Hazreti Ömer gözyaşları içinde mırıldandı:

– Ben şahadet ederim ki sen, Allah'ın Resûlüsün! Süheyl'in kalkıp böyle konuşması, vaktiyle Peygamberimizin bu hususta verdiği haberin aynen gerçekleşmesinden başka bir şey değildir.

* * *

ÖLDÜRME NİYETİ

Adam tedirgin görünüyordu. Ürkek ürkek etrafına bakınarak Mescide doğru ilerledi. Adımları küçük küçüktü. Sanki bir şeyler yapmayı tasarlıyor, sonra bu fikirden vazgeçiveriyordu.

Mescidi uzaktan görünce durdu. Derin derin düşündü. Sonunda kararını verdi:

– Gidip Muhammed'i göreyim. O'na bazı şeyler sorayım. Sonra kendisinden kılıcını isteyeyim. Ardından da O'nu kendi kılıcıyla öldüreyim!

Adımlarını büyüttü. Aceleyle Sevgili Peygamberimizin yanına geldi. Aklındaki plânı uygulamak için sakin görünmeye çalışıyordu. Peygamberimize:

– Sen kimsin, diye sordu.

Peygamber Efendimiz adamın gözlerine bakarak:

– Ben Nebiyim, diye cevap verdi.

Adam konuşa konuşa dikkatleri dağıtmak istiyordu. Hemen sordu:

– Nebi ne demek ki?

Peygamberimiz aynı üslupla bu soruyu da cevapladı:

– Allah'ın elçisidir!

Adam bir süre bekledi. Ne soracağını düşünüyordu. Nihayet buldu:

– Kıyamet ne zaman kopacak?

Efendimiz sakin bir eda ile:

– Bunu Allah'tan başkası bilemez, dedi.

Adam plânını uygulama vaktinin geldiğini düşündü ve:

– Kılıcına bakabilir miyim, dedi usulca.

Sevgili Peygamberimiz hiç tereddüt etmeden elini beline attı. Kılıcını kınıyla birlikte çıkarıp verdi. Adam beklediği fırsatın tam zamanı olduğunu düşünüyordu ki Sevgili Peygamberimizin sesini duydu:

– Bak, sana haber vereyim! Sen bana karşı yapmayı düşündüğün şeyi asla başaramayacaksın!

Adamın eli titredi. Şaşkın şaşkın baktı Efendimizin nurlu yüzüne. Acaba aklından geçirdiklerini nasıl anlamıştı ki? Bu olsa olsa bir mucize olabilirdi. O an yüreği yumuşayıverdi. Gözlerinde sevgi ışığı belirdi. Ardından da büyük bir coşkuyla kelime-i şahadet getirdi.

Sevgili Peygamberimizi öldürme niyetiyle geldiği yerden şimdi ölü gönlü dirilmiş olarak dönüyordu.

* * *

YILAN YUMURTASI

Deve çok hırçındı. Yük ve insan taşımaya alışkın değildi. Füdeyk onun ehlileştirme vaktinin geldiğini düşündü. Hemen harekete geçti.

Hayvanı aldı, uygun bir yere götürdü. Orada yularından tutup onu ehilleştirmeye, eğitmeye başladı. Bir aralık, ayağının altındaki toprağın göçtüğünü hisseder gibi oldu. Aynı anda hafif bir çıtırtı duydu. Hemen eğilip baktı. Bir yılan yuvasının üzerine basmıştı. Yere doğru biraz daha eğilince yumurtalar kırılıverdi. Füdeyk yumurtadan fışkıran sıvıdan yüzünü korumaya çalıştı. Fakat geç kalmıştı. Sıvı gözlerine geldi.

Füdeyk elini acıyla yanan gözlerine götürdü. O an aklına kör olacağı ihtimali gelmişti. Telaşla geriye döndü. Gözlerinin acısını onları iyice kısarak bastırmaya çalışıyordu. Güç bela evine varabildi.

Evdekilerin de yardımıyla yüzünü yıkadı. Acı hâlâ devam ediyordu. Bir kenara uzandı. Gözlerini kapatıp dinlendirmeye başladı.

Aradan epeyce bir zaman geçmişti ki gözlerini açtı. Etrafını net olarak göremiyordu artık.

Evdekiler durumu mahallenin güngörmüş ihtiyarlarına haber verdiler. Onlar da gelip çeşitli ilaçlar tavsiye ettiler. Fakat ne yapıldıysa Füdeyk'e çare olmadı. Bir süre sonra iki gözü de tamamen görmez oldu. Artık o, görme yeteneğini kaybetmiş olan biriydi.

Bu durum Füdeyk'e başlangıçta çok ağır geldi. Karanlık dünyası içinde geçmiş güzel günlerinin hayalini kurdu durdu. Gün ışığını özledi. Etrafında açan çiçekleri, uçan kuşları, ağaçları düşündü uzun uzun.

Karşısında konuşan insanların yüzlerini hatırlamaya çalışıyordu sohbet esnasında. En çok da oğlunun yüzünü göremediğine yanıyordu.

Füdeyk her sabah kalkıp evinin önüne geçiyor, saatlerce orada oturuyordu. Gelip geçenleri seslerinden tanımaya çabalıyordu.

Bu şekilde günler birbirini kovaladı. Çok uzun bir zaman sonra Peygamber Efendimizi duydu. İnsanları bir olan Allah'a davet eden bu kutlu insanı merak etti. Oğlu Habip'i yanına çağırdı ve ona kendisini Hazreti Muhammed'e götürmesini söyledi.

Baba oğul yola çıktılar. Sevgili Peygamberimizin huzuruna vardılar. Diğer sahabilerin arasına oturup O'nun anlattıklarına kulak verdiler.

Füdeyk duyduğu sesin güzelliği karşısında hayran kalmıştı. Bu Peygamber nasıl da güzel konuşuyordu böyle! Kelimeleri tane tane söylüyor, asla aceleci davranmıyordu. Dinleyenler söylenen kelimeleri tek tek sayabilirdi.

Füdeyk gönlüne huzur veren sese dalıp gitmişken birden heyecanlandı. Sevgili Peygamberimiz kendisine sesleniyordu o an:

– Füdeyk gözlerin neden görmüyor?

Füdeyk'in kalbi delicesine çarpıyordu. Herkesin derdiyle ayrı ayrı ilgilenen Hazreti Muhammed şimdi sohbeti bırakmış kendisiyle ilgileniyordu. Titreyen bir ses tonuyla cevap verdi:

– Bir gün bir yılan yumurtasının üzerine basmıştım. Kırılan yumurtanın içindeki sıvı gözüme sıçradı ve zehirli olduğu için gözlerim görmez oldu.

Sevgili Peygamberimiz usulca yanına yaklaştı. Elini ağzıyla ıslattı. Sonra ıslak parmağını Füdeyk'in gözlerine sürdü.

O an herkesi hayretler içinde bırakan bir olay oldu.

Füdeyk'in gözleri açılıverdi. Şaşkın şaşkın etrafına bakınmaya başladı.

Sevgili Peygamberimiz gülümsüyordu. Füdeyk O'nun ay parçası yüzünü görünce âdeta kendinden geçti.

Yıllar sonra açılan gözleri ilk önce Sevgili Peygamberimizi görmüştü. Bu ne büyük şerefti böyle!

Oğlu babasının görmeye başladığını anlayınca sevinçle koşup sarıldı ona. Fakat Füdeyk oğlunu görmüyordu bile. O, gözlerini Sevgili Peygamberimize dikmişti. Çünkü gözünün nuru olmuştu Efendimiz. Âlemlere Rahmet olarak gönderilen bu kutlu insan sadece gözlerini değil gönlünü de açmıştı.

* * *

CENNET ARZUSU

Arap köylerinden birinde henüz Müslüman olmuş bir adam yaşıyordu. Bu adam çok varlıklı değildi. Ancak çoluk çocuğuna yetecek kadar bir kazancı vardı.

Elinde parası pulu olmadığından, insanlara maddi yardım yapamadığı için üzülüp duruyordu. Etrafına bol bol sadaka dağıtanları görünce içten içe onlara imreniyordu. O iyilikseverlerin muhakkak cennete gideceğini düşünüp "Keşke ben de beni cennete kavuşturacak iyilikler yapabilsem." diye dertleniyordu.

Bir gün işlerini bitirip yola çıktı. Sevgili Peygamberimize duygularını iletecekti. O muhakkak kendisine bir yol gösterirdi.

Nihayet Medine'ye vardı. Doğruca mescide geldi. Sevgili Peygamberimiz oradaydı. Adam sevinç içinde O'nun yanına yaklaştı. Ümit dolu bir eda ile:

– Ya Resûlûllah, dedi. Ben cennete gitmek istiyorum. Bana bir iş söyle ki, onu yaparsam cennetlik olayım. Bana cennet kapılarını açacak olan iş veya güzel davranış hangisidir?

Sevgili Peygamberimiz insanlara hep ümit veren bir tavır sergilemişti.

Onun tek gayesi ümmetinin ahirette kurtuluşa ermesini sağlayacak yolları göstermekti. Adamın bu isteği karşısında gülümseyerek:

– Daima adaletli davran, dedi. Kazancının fazlasını da hayır ve sadaka olarak harca!

Adam bir an düşündü. Belki adaletli davranabilirdi ama sadaka verecek kadar zengin değildi. Bu durumda Efendimizin söylediği işi yapamayabilirdi. Çaresiz bir şekilde ellerini açtı ve:

– Vallahi ey Allah'ın Resûlü, benim buna gücüm yetmez, diye inledi.

Onun hüznünü ve endişesini fark eden Sevgili Peygamberimiz bu kez daha kolay bir şey söyledi:

– O halde yemek yedirir, selâmı yayarsın!

Adam biraz daha düşündü. Rastladığı insanlara selam verebilirdi. Ama yemek işi yine paraya bakıyordu. Oysa kendisi çoluk çocuğunu zor geçindiriyordu. Bir de diğer insanlara yedirecek yemeği nereden bulacaktı? Bu düşüncesini hemen dile getirdi ve:

– Bu da kolay değil, dedi.

Kolları iki yana düşmüştü. Cennetin hiç de ucuz olmadığını anlamıştı. Başını önüne eğmiş bir hâlde beklerken Efendimizin billur sesini duydu:

– Sen, suyu dışarıdan taşınılan bir yerde mi oturuyorsun?

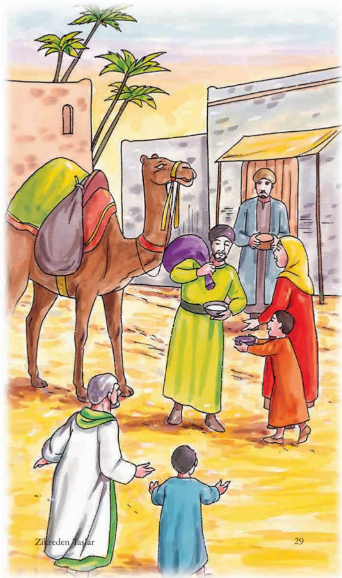
Adam ümitle başını kaldırdı. Gözlerinde bir ışık belirmişti. Heyecanla:

– Evet, dedi. Biz suyumuzu köyün dışındaki bir kuyudan tulumlarla taşırız.

Efendimiz adamın yüzüne şefkatle baktı ve:

– Senin deven var mı, diye sordu.

– Var, evet var!

– Devenle su taşımak için yeni bir su tulumu al. Bununla su taşıyarak hayır yap. Tulumun eskiyinceye kadar bu hayırlı işine devam et. Göreceksin ki, bu tulumunun hayır yolunda eskitmeden ve deven ölmeden, seni cennete kavuşturacak olan yolu bulmuş olacaksın!

Adam sevinç içinde oradan ayrıldı. Hemen yeni bir tulum aldı. Deveye binip kaynağa vardı. Tulumu iyice doldurdu. Fakir ve kimsesiz birinin kapısını çaldı. Kendisini karşılayan adama suyu uzattı. Adam bu güzel davranıştan o kadar memnun oldu ki uzun uzun dua etti ona.

Boş tulumu alan adam tekrar hayırlı bir iş yapmanın mutluluğuyla evine döndü. Ertesi gün yine suya gitti. Tulumu doldurup bir başka kimsesizin kapısını çaldı.

Aradan günler, aylar geçti. Adam bıkmadan usanmadan her gün aynı saatte tulumu alıp devesine biniyordu. Doğruca suya gidiyordu. Büyük bir mutlulukla fakirlere, kimsesizlere su taşıyordu. Onun bu davranışı karşısında insanlar ona dua ediyorlardı.

Bir gün adam Allah yolunda bir savaşa katıldı. Çok geçmeden de vurulup şehit oldu. Onun cansız

bedenini görenler bir süre önce kendisine Sevgili Peygamberimizin söylediği sözleri hatırladılar:

– Devenle su taşımak için yeni bir su tulumu al. Bununla su taşıyarak hayır yap. Tulumun eskiyinceye kadar bu hayırlı işine devam et. Göreceksin ki, bu tulumunun hayır yolunda eskitmeden ve deven ölmeden, seni cennete kavuşturacak olan yolu bulmuş olacaksın!

Ve Allah bir kere daha Sevgili Peygamberimizin sözlerini doğru çıkarmıştı. Bu talihli adam, muradına erdiğinde daha tulumu eskimemiş ve devesi de ölmemişti.

* * *

ZİKREDEN TAŞLAR

Hadramut Beldesi'nin ileri gelenleri kendi aralarında konuşuyorlardı. İçlerinden biri son derece heyecanlıydı:

– Bence hep birlikte Muhammed'in yanına gidelim. Anlattıklarını bir de kendi ağzından dinleyelim.

Hemen yanındaki onu destekledi:

– Doğru söylüyorsun. Hem böylelikle olanı biteni gözlerimizle görmüş oluruz. Eğer gördüklerimiz ve duyduklarımız aklımıza yatmazsa döner geliriz.

Az önce konuşan, oradakilerin gözlerinin içine bakarak:

– Bir kere gidip dinlemekle ne kaybederiz ki, dedi. Muhammed'in olağanüstü güzel ahlakını aramızda duymayan yoktur. Bütün Arap yarımadasında O'ndan daha güvenilir birini tanımıyoruz. Peygamber olduğunu iddia ediyorsa mutlaka doğru söylüyordur.

Bir süre sessiz kaldılar. Bu sırada hepsi de derin derin düşünüyordu. Sonunda aralarından en yaşlı olanı ayağa kalktı ve:

– Gidiyoruz, dedi. Muhammed'in yanına varıp ona birkaç soru soralım. Eğer sorduklarımızın cevabını verirse ona iman edelim. Yok, bilemezse şu anki dinimizi yaşamaya devam ederiz.

O ana kadar hiç konuşmamış olan biri merakla araya girdi:

– Peki, O'na ne sormayı plânlıyorsunuz?

Yine bir sessizlik oldu. Bir süre sonra akıllarına parlak bir fikir geldi:

– O'na "Aklımızdan geçeni bilmesini" söyleyelim! Eğer o an düşündüğümüz şeyleri tahmin edebilirse o bir peygamberdir.

Hep birlikte yola koyuldular. Her birinin içinde tatlı bir merak vardı. Acaba "El Emin" lakabıyla

tanınan bu insan kendilerinin akıllarında tuttukları meseleyi bilecek miydi?

Nihayet Sevgili Peygamberimizin şehrine girdiler. Doğruca mescide geldiler. Sevgili Peygamberimiz oradaydı. Gelen misafirlerini güler yüzle karşıladı. Onlara yer gösterdi.

Hal hatır sorma faslından sonra Hadramutlular konuya girdiler:

– Ey Muhammed! Bizler senin için aklımızda bir şey tuttuk. Eğer Peygamber isen bunun ne olduğunu söyle bakalım!

Sevgili Peygamberimiz hayret dolu bakışlarını onların üzerlerinde gezdirdi ve:

– Subhanallah, dedi. Sizin bu söylediğiniz iş kâhinlere yapılır. Bütün kâhinler ise hiç şüphesiz cehennemliktir!

Hadramutlular bu cevap karşısında bir an şaşırdılar. Birbirlerinin yüzüne "Şimdi ne diyelim?" dercesine baktılar. Sonra Sevgili Peygamberimize dönüp:

– Peki, bizler senin bir kâhin değil de peygamber olduğunu nasıl anlayacağız, diye sordular.

Efendimiz alabildiğine sakindi. Yerden bir avuç çakıl taşı aldı. Güven veren bir edayla Hadramutlulara gülümsedi. Avucundaki çakıl taşlarını göstererek şöyle dedi:

– İşte bu gördüğünüz taşlar, benim Peygamber olduğuma şehadet edecekler!

Hadramutlular Efendimizin ne demek istediğini anlamamışlardı. Öylece çakıl taşlarına bakıyorlardı. Tam bu sırada olağan üstü bir olaya şahit oldular. Sevgili Peygamberimizin avucundaki taşlar Allah'ı tesbih etmeye başlamışlardı.

– Subhânallah! Subhânallah!

Herkes fal taşı gibi açılmış gözlerini çakıl taşlarına dikmişti. O, ufacık taşlar durmadan Subhânallah, yani "Allah her çeşit kusur ve ayıplardan münezzehtir." deyip durmaktaydı. Bu sesi açık seçik duyuyorlardı.

O an hepsinin de dudaklarından aynı kelimeler dökülüverdi:

– Biz şehadet ederiz ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. Ve Hazreti Muhammed de O'nun kulu ve elçisidir!

Hadramutlular memleketlerine dönerken son derece mutluydular. Çünkü o güne kadar tatmadıkları bir huzur vardı kalplerinde. Bu huzur, yeni doğmuş bir bebek kadar günahsız oluşlarından kaynaklanıyordu. Çünkü onlar İslamiyet'i seçmekle bütün günahlarından arınmış, tertemiz olmuşlardı.

* * *

GÜREŞ

Rükâne kırlarda koyun güderdi. O vaha senin bu vaha benim, gezer dururdu. Nerde üç beş tutam taze ot varsa koyunlarını o yana sürerdi.

Sevgili Peygamberimiz de peygamberliğinin ilk zamanlarında bazen koyun güderdi. Zaten çocukluğunda bu işi çok yapmıştı.

Bir gün yolları Rükâne ile kesişti. Koyunları birlikte gütmeye başladılar. Bir yandan da tatlı tatlı sohbet ediyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz Rükâne'ye:

– Ey Rükâne, dedi. Benimle güreşir misin?

Rükâne, Efendimize şöyle bir baktı. O'nu yenebileceğini düşünmüş olmalı ki:

– Nesine, diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz:

– Bir koyununa, diye cevap verdi.

Rükâne bu teklifi kabul etti. Hemen oracıkta güreşe tutuştular. Çok fazla bir zaman geçmemişti ki Efendimiz galip geldi. Rükâne üzülmüştü. Sevgili Peygamberimiz, ikinci kez güreşip güreşemeyeceğini sordu. Rükâne hâlâ ümitliydi. Bir kere daha güreşmeyi denedi. Fakat yine yenildi. Sevgili Peygamberimiz bir koyun daha kazanmıştı. Rükâne'nin üzüntüsü iyice arttı. Bunun üzerine Efendimiz ona bir güreş daha teklif etti. Rükâne son bir ümitle yine meydana çıktı. Sonuç, öncekilerle aynıydı.

Sonunda pes edip yorgun argın bir kenara çekildi. Sevgili Peygamberimiz onun düşünceli hâlini görünce sebebini sordu. Rükâne üzgün üzgün şöyle dedi:

– Hem güreşte yenildim, hem de babama döndüğümde üç koyunun hesabını vereceğim!

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Peki dördüncü defa güreşmek ister misin, diye sordu.

Rükâne'nin artık hiç ümidi kalmamıştı. Efendimizin mucizevî bir gücü olduğunu düşünüyordu artık. Kesin bir dille:

– Hayır, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz onu rahatlatmak için:

– Babana koyunların hesabını vermene gerek yok, dedi. Çünkü koyunlar senindir!

Rükâne çok sevindi. Az önceki üzüntüsünün yerini Efendimize karşı bir hayranlık hissi almıştı. Birlikte eve döndüler.

Aradan bir süre geçti. Sevgili Peygamberimiz açıktan açığa halkı İslam'a davet etmeye başladı. Rükâne, O'nun bu teklifini duyunca hemen yanına koştu ve Müslüman oldu.

O günden sonra çevresindekilere hep şöyle dedi:

– Sevgili Peygamberimizle güreş tuttuğumuz gün, kendi kuvvetiyle değil, kendisine verilen mucizevî bir kuvvetle güreştiğini anlamıştım. Allah'ın bana hidayet vermesine bunun sebep olduğunu düşünüyorum!

* * *

HUMMARA KUŞU

Baharın güzellikleri her yanı sarmıştı. Vahada yaşayan canlılar tatlı bir telaş içindeydiler. Çoğu, yeşillikler arasında heyecanla yiyecek bir şeyler arıyordu.

Bazı canlıların yumurtlama zamanı yaklaşıyordu. Bunlar diğerlerine göre daha hareketliydiler. Bulabildikleri otlarla kendilerine bir yuva kurmak için çabalıyorlardı.

Hummara kuşu yuvasını alçak bir ağacın dalına yapmıştı. Buralarda kendisine ve yumurtalarına zarar verecek canlı yaşamadığı için gönlü rahattı. Ara sıra etrafta gezintiye çıkıyor, karnını doyuruyordu. Sonra hemen gelip yumurtalarının üzerine çöküyordu. Onların sabit bir sıcaklıkta durması için kıpırdamadan öylece bekliyordu.

Çok mutluydu. İki yumurtasından çıkacak olan yavrularını hayal ederek aşağıdaki manzarayı seyre koyuldu. Az ilerideki küçük pınarın şırıldayarak akışına daldı gitti.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Hummara kuşu hâlâ dalgındı. Altında hissettiği bir kıpırtıyla kendine geldi. Heyecanla ayaklarının üzerine doğruldu. Başını eğip yumurtalarına baktı.

O an kalbi hızla çarpmaya başladı. Evet, yumurtalar hafiften salınıyordu. Demek ki yavruların çıkma vakti gelmişti.

Hummara kuşunun mutluluğu yumurtalardan birinin çatlamasıyla ikiye katlandı. Hemen ardından da diğer yumurtanın yüzeyinde küçük bir delik açıldı. Buradan şirin, minicik bir gaga ucu göründü.

Hummara kuşu nefesini tutup olacakları seyre koyuldu. Tüm dünyayı unutmuştu o an. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyordu bile.

Çatlayan yumurta da delindi. Kısa bir süre sonra iki yavrunun sevimli başları dışarıya uzandı.

Hummara kuşu ilk kez anne olmanın mutluluğunu ve heyecanını yaşıyordu. O andan sonra yavrularının üzerine titredi âdeta. Onları en güzel gıdalarla beslemeye başladı.

Yavrular her geçen gün daha da büyüdüler. Tüylendiler. Etraflarında olan bitenlerle ilgilenmeye başladılar. Anneleri onların her hâlini gözlüyordu. Bu sırada yavrularının bir gün palazlanıp uçacağı günü düşünüyordu.

Bir gün çöl, büyük bir gürültüyle sarsılmaya başladı. Her yer toz dumandı. Vahanın sakinleri hemen bir yerlere gizlendiler. Bulundukları yerden gelenleri şaşkın ve meraklı gözlerle izlemeye başladılar.

Hummara kuşu ve yavruları o an yuvadaydı. Endişeyle karışık bir merak yaşıyorlardı. Pür dikkat, vahayı dolduran misafirleri izliyorlardı.

Gelenler İslam askerleriydi. Başlarında da Sevgili Peygamberimiz vardı. Herkes bir kenara çekildi. Kimi su içiyor, kimi abdest alıyordu. Bazıları da karşılıklı sohbet etmeye dalmıştı.

Hummara kuşu Sevgili Peygamberimizi görünce tarifsiz bir sevince büründü. Hayran gözlerle onun dolunay gibi parlayan yüzünü seyre koyuldu. Diğer canlılar O'nu fark etmişlerdi. Vaha sakinlerinin az öncesine kadar yaşadıkları şaşkınlık ve endişeden eser kalmamıştı. Şimdi hepsi Sevgili Peygamberimizi ağırlıyor olmanın sevincini yaşıyordu.

Hummara kuşu yuvaya doğru yaklaşan birkaç askeri gördü. Onlar da kendisini fark etmişlerdi. Gülümseyerek birbirlerine yuvayı gösteriyorlardı. İçlerinden biri aceleyle ileri çıktı.

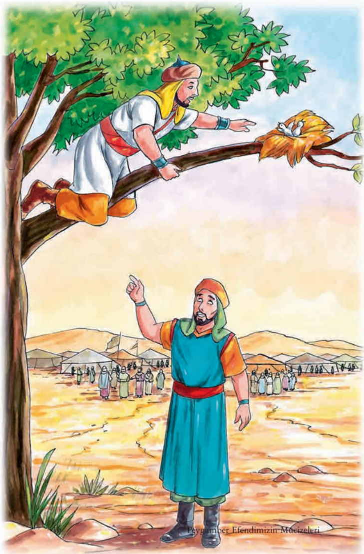
Kuş onun niyetini anlamıştı. Bu asker yuvada ne olduğunu merak etmişti. Anlaşılan merakla yetinmeyecekti de.

Hummara kuşu tahmininde yanılmadığını anladı. Asker, yuvaya doğru elini uzatmıştı. Kuş bir an ne yapacağını şaşırdı. Sonra korkuyla havalandı.

Asker iki yavruyu incitmemeye özen göstererek avucuna aldı. Onları sarsmadan, usulca arkadaşlarının yanına döndü. Orada bulunanlar hayran hayran yavrulara baktılar. Parmaklarının ucuyla tüylerini okşadılar.

Bu sırada anne kuş deliye dönmüştü âdeta. Askerlerin üzerinde çığlık çığlığa bağırıyordu. Yavrularının bir an önce yerine bırakılmasını istiyordu. Fakat aşağıdakiler iki minik yavruyu sevmeye öylesine dalmışlardı ki annelerini fark etmiyorlardı bile.

Kuş, çığlıklarının işe yaramadığını görünce yönünü Sevgili Peygamberimize çevirdi. Hâlini O'na anlatacaktı.

Peygamber Efendimizin merhameti dillere destandı. Bunu insan olsun, hayvan olsun bütün canlılar bilirdi. Sahibi tarafından dövülen, aşırı çalıştırılan, aç bırakılan develer bile durumlarını O'na anlatıyorlardı. Sahiplerini şikâyet ediyorlar, kendilerine iyi davranılmasını istiyorlardı. Hatta dağda aç kalan kurtlar gelip Efendimizden yiyecek istiyorlardı.

Hummara kuşu hemen Sevgili Peygamberimizin yanına vardı. Dağların, taşların, ağaçların kendisine selam verdiği Şefkat Peygamberine iki yavrusunun başına gelenleri anlattı.

Sevgili Peygamberimiz hemen ayağa kalktı. Etrafına bakındı. Sitem dolu bir sesle:

– Bu kuşun yavrularını alarak canını acıtan kimdir, diye sordu.

Herkes Peygamberimizin gösterdiği kuşa şaşkın şaşkın bakakaldı bir süre. Az ilerideki askerler o an yavruların annesinin yaşadığı endişeyi fark etmişlerdi. Suçluluk duygusuyla:

– Biz almıştık onun yavrularını, diye cevap verdiler.

Sevgili Peygamberimiz:

– Onları hemen yerine koyun, dedi.

Askerler aceleyle yuvaya koştular. Avuçlarındaki iki yavruyu büyük bir dikkatle yerine koydular.

Bu sırada Hummara kuşu rahat bir nefes aldı. Sevgili Peygamberimize sevgi dolu gözlerle baktıktan sonra hemen yavrularının yanına uçtu.

Askerler yaptıkları işten dolayı üzgündüler. Başları önde geri döndüler.

Hummara kuşu ve yavruları, Şefkat Peygamberinin merhamet duygusu sayesinde güvendeydiler artık.

* * *

EN BÜYÜK ÖDÜL

Mekke'de büyük bir telaş yaşanıyordu. Müşrikler Peygamber Efendimizin şehri terk ettiğini anlamışlardı. Her yeri didik didik etmişler fakat O'nu bulamamışlardı.

Ebu Cehil burnundan soluyordu âdeta. Sürekli çevresindekileri azarlıyor ve:

– Bulun O'nu bana, diye haykırıyordu.

Baktı ki insanlarda Peygamberimizin peşine düşme gibi bir istek yok, onlara cazip bir teklifte bulundu:

– Kim Muhammed'i bulup bana getirirse ona yüz deve vereceğim!

Bu sözler aç gözlü insanlar üzerinde acayip bir hava oluşturdu. Birçoğu o dakikada atına atlayıp yollara düştü. Çölde gözlerini dört açarak ilerlerken akıllarında kazanmayı hayal ettikleri develer vardı.

Mekke yakınlarında bulunan bir beldenin ileri gelenleri oturmuş sohbet ediyorlardı. Yüzlerindeki heyecan ifadesinden sohbet konusunun önemli olduğu anlaşılıyordu.

Kıyafeti alabildiğine gösterişli olan bir adam elindeki meyveyi soymaya çabalarken:

– Olacak iş değil, dedi. Ebu Cehil, Muhammed için yüz deve ödül koymuş ortaya! Bu adam çıldırmış olmalı. Böylesine büyük bir ödül koymasının sebebi ne acaba?

Tam karşısında bulunan bir diğeri ağzındaki hurma çekirdeğini gevelerken:

– Korkuyor, dedi. Muhammed'in etrafındaki insanların sayısı her geçen gün daha da artıyor. Bu durumda yakında tüm Arapların, hatta başka milletlerin bu dine gireceğinden korkuyor. Eğer O'nu henüz güçlenmeden bastıramazsa yarın çok geç olabilir. Ebu Cehil ve arkadaşlarının Mekke'deki saltanatı sona erebilir.

Bir kenarda olayları ilgiyle dinleyen güçlü kuvvetli bir adam elindeki oku evirip çeviriyordu. Onun da aklında bu büyük ödülü alma hayali vardı.

İlk konuşan adamın sesi duyuldu:

– Hey Süraka! Sen bu civarın en iyi iz sürücüsüsün. Muhammed'i bulabilirsin. Neden harekete geçmiyorsun?

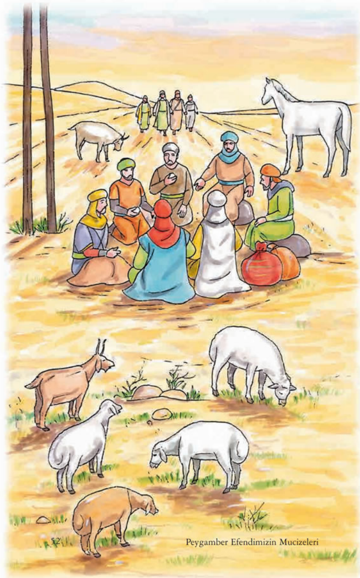
Süraka cevap vermedi. Elindeki oku sadağına yerleştirdi. Umursamaz bir edaya büründü.

Adamlar kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı ki Süraka kendilerine doğru aceleyle gelen birini gördü. Merakla doğruldu. Adam da onu fark etmişti. Usulca yanına yaklaştı ve:

– Süraka, dedi. Ben az önce sahile doğru giden üç adam gördüm. Onlar galiba Mekkelilerin başlarına ödül koyduğu kişilerdi.

Süraka'nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Sevinci bir anda yüzüne yansımıştı. Sonra kendini toparladı. Yeniden umursamaz bir havaya büründü ve:

– Yok canım, dedi. Senin o gördüklerin daha biraz önce buradan geçtiler. Onlar Muhammed ve arkadaşları değil. Boş yere ümitlenme!

Süraka ödülü kimseye kaptırma niyetinde değildi. Bu yüzden o yolcularla ilgilenmiyormuş gibi davranmıştı.

Yine oklarını çıkardı. Onları gözden geçiriyormuş gibi yaptı. Bir yandan da konuşulanlara kulak kabartıyordu. Sohbetin iyice koyulaştığı anı yakalayınca usulca kalktı. Kimseye belli etmemeye çalışarak evine geldi. Hizmetçiyi yanına çağırdı ve:

– Atımı ve mızrağımı al, dedi. Kimseye görünmeden beldenin dışına çık, orada beni bekle. Çok önemli bir işim var benim.

Hizmetçi hemen denileni yaptı. Süraka'nın atını eyerledi. Silahlarını da aldı, yola koyuldu. Kuytu bir yere gelince durdu. Dinleniyormuş gibi yaparak Süraka'yı beklemeye başladı.

Çok geçmeden Süraka göründü. Elinde uzunca bir mızrak vardı. Hizmetçiyi yokluğunu idare etmesi konusunda uyardı. Sonra eve gönderdi onu.

Hizmetçinin gidişinden sonra oturup plân yaptı. O yolculara en kısa yoldan nasıl ulaşacağını hesap etti. Yola çıkmadan önce torbasından oklarını çıkardı. Bunlarla kura çekmek gibi bir âdeti vardı. Yine öyle yaptı.

Gözlerini yumdu. Peygamber Efendimizi yakalayıp yakalayamayacağı konusunu düşünerek bir ok çekti. Merakla açtı gözlerini. Gördüğü manzara canını sıkmıştı. Çünkü Peygamberimizi yakalayamayacağını ifade eden oku çekmişti.

Aslında oklar neye işaret ederse o yönde karar verirdi Süraka. Fakat bu kez ortada koca bir ödül vardı. Her biri besili, iri iri tam yüz deve! Sırf bir ok başarısız olacağına işaret ediyor diye amacından vaz mı geçecekti yani? Hayır, bu pek akıl işi olmazdı.

Süraka o gün ilk defa kurada şansına çıkan karara uymadı. Atına atlayıp fırtına gibi daldı çöle. Bakışlarını kumlar üzerindeki izler üzerinde yoğunlaştırmaya çalışarak ilerliyordu.

Epeyce bir süre yol aldı. Nihayet asık suratında bir gülümseme belirdi. Hemen atından indi. Yerdeki izlere yakından baktı. Evet, bu izler o yolculara aitti. Sevinç içinde tekrar atına bindi. Gözlerini bu kez ufka dikerek ilerlemeye başladı. Sonra hızlandı. Atını dörtnala sürüyordu.

Bir anda kendini yerde buldu. Kumların üzerinde bir iki yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı. Şaşkın şaşkın bakındı bir süre. Çok iyi bir binici olmasına rağmen nasıl böyle düştüğünü anlamaya çalıştı. Bir cevap bulamayınca içine bir kurt düştü.

Oklarını çıkardı. Daha önce yaptığı gibi yine birini çekti. Sonuç yine aynıydı. Bir daha bir daha çekti. Her seferinde o yolculara bir zarar veremeyeceği sonucu çıkıyordu.

"Ne yapsam acaba?" dercesine düşünürken aklına yine büyük ödül düşüverdi. Develer gözlerinin önünden geçit merasimi yapar gibiydi. Süraka "Ne olursa olsun, vazgeçmeyeceğim!" diye düşünerek atına bindi. Yeniden ilerlemeye başladı.

Atı yorulmaya başlamıştı. Fakat Süraka izlerdeki tazeliği görünce atın ne hâlde olduğunu fark etmiyordu bile. Bütün dikkatini izlere ve ufka vermişti.

Nihayet aradığını buldu. Peygamberimiz ve arkadaşları hemen önünde görünmüştü. Kalbi heyecanla atmaya başladı. Atını var gücüyle mahmuzladı. Canı yanan hayvan birden irkildi. Bir ok gibi fırladı.

Peygamber Efendimiz bu sırada Kur'ân okumakla meşguldü. Hemen arkasında en yakın arkadaşı Hazreti Ebu Bekir de vardı. Hazreti Ebu Bekir duyduğu bir ses üzerine geriye döndü. Arkasında yoğun bir toz bulutu bırakarak gelen atlıyı gördü. O an endişeyle Efendimizin yanına koştu. Titreyen bir sesle:

– Ya Resûlûllah, dedi. Peşimizde biri var!

Peygamberimiz oralı olmadı. Gözlerini ileriye dikmiş, öylece Kur'ân okuyordu. Hazreti Ebu Bekir bir O'na bir gelen atlıya bakıyordu. Sonunda dayanamadı ve ağlamaya başladı. Onun bu hâlini fark eden Peygamberimiz:

– Neden ağlıyorsun, diye sordu.

Hazreti Ebu Bekir eliyle arkalarındaki adamı işaret ederek:

– Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü, dedi. Vallahi ben kendim için ağlamıyorum. Peşimizdeki adam sana bir zarar verir diye ağlıyorum.

Peygamber Efendimiz sakin bir şekilde gelen adama baktı. Aralarında üç beş metre ancak kalmıştı. Süraka elindeki mızrağını kendisine doğrultmuştu. Peygamberimiz ellerini Allah'a açtı ve:

– Ya Rabbi, dedi. Bizi bu adamdan kurtar!

O an Süraka neye uğradığını şaşırdı. Atının ön ayakları dizlerine kadar kuma saplanmıştı. Ne kadar uğraştıysa da onu kumdan çıkaramadı. Sonunda pes edip Peygamberimize:

– Ya Muhammed, diye sesledi. Bütün bu olanların seninle muhakkak bir ilgisi var! Ben Süraka'yım. Söz veriyorum bundan sonra sana zarar vermeye kalkışmayacağım. Üstelik şu an buraya doğru gelenleri de geri döndüreceğim.

O an Peygamberimiz tekrar dua etti. At ancak o zaman kumlardan çıkabildi. Süraka hayretle içinde Peygamber Efendimize bakıyordu. Kendini toparlayınca:

– Ey Muhammed, dedi. Yolunuzun ilerisinde benim çobanlarım var. Şu oklarımı alın, onlara gösterin. Size istediğiniz kadar koyun versinler.

Peygamber Efendimiz gülümseyerek baktı Süraka'ya ve:

– Bizim onlara ihtiyacımız yok, dedi. Senden istediğim tek şey İslâm dinini kabul etmendir. Ayrıca bizi gördüğünü kimseye söyleme. Peşimizdekileri de engelle!

Süraka bir çocuk gibi uysallaşmıştı. O an değil yüz deve dünyayı verseler, Peygamberimize dokunmayı düşünemezdi. Hayran hayran Peygamberimize baktı. Bir gün bu güzel insanın tüm insanlara önder olacağını anlamıştı. Sevgi dolu bir sesle:

– Bana bir güvence verir misin, diye sordu.

Peygamberimiz onun isteğini reddetmedi. Hazreti Ebu Bekir'in hizmetçisi Amir'e bir işaret yaptı. Amir hemen bir yazı yazdı, Süraka'ya uzattı.

Güvence yazısını alan Süraka çok mutluydu. Kalbi yumuşacık olmuştu. Gözlerini Rahmet Peygamberinden bir an bile ayırmadan atına bindi.

Peygamber Efendimiz ve arkadaşları Medine'ye doğru ilerlemeye devam ederken Süraka geldiği yoldan geri dönüyordu. Bir süre sonra başka ödül avcılarına rastladı. Onlara kimseyi görmediğini söyledi. Hep birlikte döndüler.

Aradan uzun biz zaman geçti. Bu süre içinde Süraka etrafında konuşulanlara hep kulak kabarttı. Peygamberimiz hakkında konuşulan bir kelimeyi dahi kaçırmadı. O'na duyduğu hayranlık ve sevgi her geçen gün daha da büyüyordu.

Sonunda dayanamadı. Yanına Peygamberimizden aldığı güvence belgesini aldı, yollara düştü. Bir kere daha O'nun peşinden gidiyordu. Fakat bu defa amacı farklıydı.

Sonunda Peygamberimizin bulunduğu yere geldi. Kalabalığı yara yara ilerlemeye başladı. Sevgili Peygamberimiz onu tanımıştı. Süraka elindeki belgeyi göstererek:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Bu, bana verdiğin güvencedir. Şimdi sana geldim. Ben Süraka'yım!

Peygamber Efendimiz gülümsedi. Onun yaptıklarını unutmamıştı. Gönüllere huzur veren sesiyle:

– Bu gün verilen her söz gerçekleştirilecektir. Sana verdiğim sözü de gerçekleştireceğim. Yaklaş!

Süraka bu sözleri duyunca çok sevindi. Gönlünü saran sevgisiyle Peygamber Efendimizin yanına kadar geldi. Bütün vücudu heyecandan titriyordu. Hemen oracıkta Müslüman oluverdi. O an yeni doğmuş bir bebek gibi bütün günahlarından arınıvermişti.

Peygamber Efendimiz onca insanın önünde Süraka'ya iltifat etti ve:

– Biliyor musun Süraka, dedi. Kisra'nın bilekliklerini takacaksın.

Süraka bir an ne diyeceğini bilemedi. Kulaklarım yanlış mı duyuyor acaba diye düşünüp:

– Şu krallar kralı Kisra'nın bileklikleri mi, diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz onun hayretle bakan gözlerine gülümseyerek:

– Evet, dedi. Kisra'nın bilekliklerini…

Orada bulunanlar da en az Süraka kadar hayret içindeydiler. Çünkü Kisra o günlerde çok güçlü bir devletin hükümdarıydı. Müslümanların sayısı ise çok az idi. Fakat Müslümanları hayrete düşüren şey Kisra'nın gücü değildi. Onlar kısa bir süre içinde onun devletine galip gelineceği haberine hayret etmişlerdi. Çünkü Peygamberimiz ne demişse o hep gerçekleşmişti. Bu sözü de gerçekleşecekti.

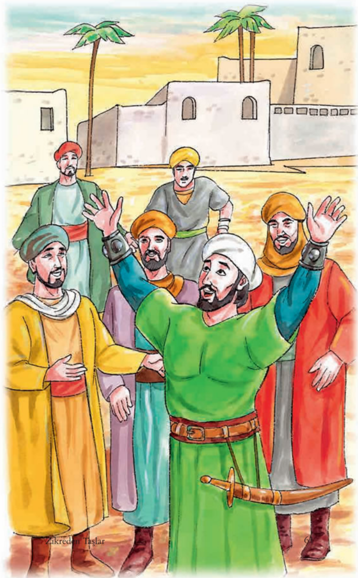
Süraka böylesine güzel bir iltifatın da mutluluğunu yaşıyordu. Allah'a şükrederek oradan ayrıldı.

Aradan uzun yıllar geçti. Süraka İslam dininin yeryüzünde yayılması için canla başla çalıştı.

Bir gün Sevgili Peygamberimizin vefat haberiyle yıkıldı Süraka. Ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremedi. Efendimizden ayrılmak ona çok ağır gelmişti.

Her gün O'na kavuşacağı ümidiyle yaşadı. Peygamberimizin yerine halife olan Hazreti Ömer'le birlikte dinimizin güzelliklerini yaymaya devam etti.

Bir gün İslam orduları Kisra'nın ordusuyla karşı karşıya geldi. Büyük bir savaş oldu. Sonuçta Müslümanlar Kisra'nın ordusunu mağlup ettiler.

İslam Askerleri Hazreti Ömer'e Kisra'nın bileklikleri getirdiler. Hazreti Ömer hemen Süraka'yı çağırttı. Az sonra Süraka çıktı geldi. Hazreti Ömer bileklikleri onun kollarına taktı. Bunu yaparken dudaklarından şu cümle dökülüyordu:

– Kisra'nın iki bilekliğini Süraka'nın bileklerine takıldığı günü bizlere gösteren Allah'a şükürler olsun!

Süraka'nın bileklerine bol gelmişti bu bileklikler. Ta dirseklerine kadar kaymıştı. Bu manzarayı gören herkes yıllar önce yaşadıkları o günü hatırladı. O an zihinlerde Peygamber Efendimizin sözleri yankılanıyordu:

– Biliyor musun Süraka, bir gün Kisra'nın bilekliklerini takacaksın!

Ve bu muhteşem mucize gerçekleşmişti işte. Bileklikler Süraka'nın bileklerini süslüyordu. Bu sırada Süraka ağlıyordu, Hazreti Ömer ağlıyordu, orada bulunanlar herkes ağlıyordu. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Süraka bu bilekliklere her baktığında Efendimizin peşine düştüğü günleri hatırlıyordu. O gün yüz develik bir ödülü kazanmak için Peygamberimizin izini takip etmişti. Şimdi de Peygamberimizin

izlerini takip ediyordu. Fakat bu defa kazanmayı düşündüğü şey, eşi benzeri olmayan bir ödüldü. Allah'ın sevgisini kazanmak için çalışıyordu Süraka. Allah'ın rızası en büyük amaçtı onun için. Zaten bundan daha büyük bir ödül ne olabilirdi ki?

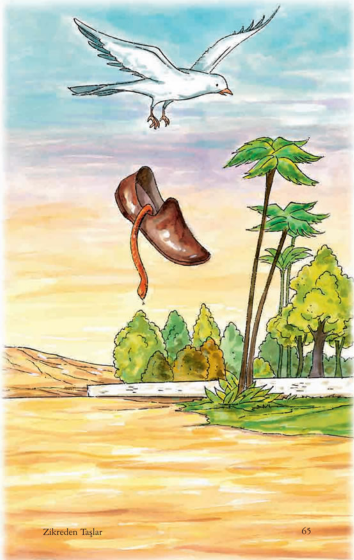
* * *

AYAKKABIDAKİ YILAN

Sevgili Peygamberimiz arkadaşlarının yanından ayrıldı. Biraz ileride abdest almayı düşünüyordu.

Amcası Abbas bu sırada onun devesini tutuyordu. Efendimiz abdest için hazırlık yapmaya başladı. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koydu önce. Sonra abdest aldı.

Ayakkabılarından birini aldı, giydi. Sıra diğerine gelmişti ki görenleri hayrete düşüren bir olay oldu. Gökyüzünden bir kuş yıldırım gibi süzüldü. Efendimizin giymeye davrandığı diğer ayakkabıyı kaptığı gibi havalandı. Yükseldi, yükseldi.

Hazreti Abbas gözlerini kuştan ayırmıyordu. Merak içindeydi.

Kuş nihayet durdu. Bulunduğu yükseklikten ayakkabıyı bırakıverdi. Ayakkabı yere düşerken daha tuhaf bir olay oldu. İçinden bir yılan çıktı.

Herkes hayretler içindeydi. Sevgili Peygamberimiz sakin bir eda ile şöyle dedi:

– Bu, Allah'ın bana lütfettiği büyük bir keramettir!

Gerçekten de Yüce Mevla, Sevgili Habibini korumuştu. Hem de bir kuşu buna aracı yaparak…

Orada bulunanlar Sevgili Peygamberimizin şu sözü de söylediğini duydular:

– Allah'a ve ahiret gününe inanan kişi, ayakkabılarını aşağı doğru çevirip silkelemedikçe giymesin!

O günden sonra Efendimizin bu sözünden dolayı ayakkabılarını giymeden önce ters çevirip silkeleyenler sünnet sevabı aldılar.

* * *

ELİ UZUN

Hazreti Zeynep Efendimizin hanımıydı. Onların nikâhı Allah katında kıyılmıştı. Hazreti Zeynep bu yüzden kendisini çok talihli görürdü. Bazen Hazreti Aişe ile şakalaşırken:

– Ben Peygamberle nikâhı hakkında Allah'ın âyet indirdiği bir kimseyim, diyerek iftihar ederdi.

Hazreti Aişe de ona:

– Ben de suçsuzluğu hakkında Allah'ın âyet indirdiği kimseyim, derdi.

Allah her ikisine de ayrı ayrı lütuflarda bulunmuştu. Fakat Hazreti Zeynep en cömertleriydi. Üstelik ibadete çok da düşkündü. Saatlerce namaz kılardı. İnsanlara sürekli yardım ederdi. Elinde avucunda ne varsa hepsini ihtiyaç sahiplerine vermekten kaçınmazdı. Dünya malına hiç önem vermezdi. Dikiş nakış işi yapar ve satardı. Kazandığı para ile geçinirdi. Allah'ın rızasını kazanmak için ihtiyacının fazlasını da fakirlere dağıtırdı.

Sevgili Peygamberimiz bir gün hanımlarıyla oturmuş sohbet ediyordu. Hanımlar gözlerini Efendimizin dudaklarına dikmiş, O'nun sözlerinin bir kelimesini dahi kaçırmadan dinliyorlardı. Aralarında Hazreti Zeynep de vardı.

Hepsi de çok mutlulardı. Çünkü dünyanın en talihli kadınlarıydı kendileri. Allah onlara en sevgili kulunun hanımı olma şerefini lütfetmişti.

Yalnız içlerinde bir endişe vardı Peygamber hanımlarının. Eğer bir gün Efendimiz vefat ederse O'nun hasretine nasıl dayanacaklardı? Bu durum akıllarına geldikçe gönüllerini bir hüzün kaplıyordu.

İçlerinden biri bu sohbet sırasında:

– Ya Resûlûllah, dedi. Sana ilk önce kavuşan hangimiz olacak?

Sevgili Peygamberimiz her birine ayrı ayrı baktı ve:

– Eli en uzun olanınız kim ise, bana ilk önce o kavuşacak, diye cevap verdi.

Bunun üzerine hanımlar kimin elinin en uzun olduğunu ölçmeye kalktılar.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Sevgili Peygamberimiz vefat edip Rabbine kavuştu. Bütün sahabiler büyük bir ızdırap yaşadılar.

Peygamberimizin hanımları Biricik Peygamberimize ilk kimin kavuşacağını düşünüyorlardı. Hepsi de bu talihli kişinin kendisi olmasını arzuluyordu. Akıllarında hep "Eli en uzun olanınız bana ilk önce kavuşacak!" sözü vardı.

Efendimizden sonra Hazreti Ebu Bekir halife olmuştu. Fakat o en sevgili arkadaşının hasretine fazla dayanamadı. İki yıl sonra vefat etti.

Hazreti Ömer yeni halifeydi artık. Bir yandan orduları dört bir yana gönderiyor, bir yandan da halkın huzuru ve rahatı için çabalıyordu.

Bebeklere varıncaya kadar her ihtiyaç sahibini düşünüyordu. Fakirlere, yaşlılara maaş bağlıyordu.

Bir aralık Hazreti Zeynep'e de hazineden maaş bağladı. Peygamber hanımlarının daha rahat yaşamalarını arzu ediyordu çünkü. İlk maaşı biriyle gönderdi. O ana kadar kimseye muhtaç olmadan yaşamış olan Hazreti Zeynep bu duruma çok üzüldü. Önüne konulan paralara şaşkınlıkla bakarak:

– Allah Ömer'i affetsin, dedi. Bu paraların içinde kardeşlerimin de hakkı var mı?

Parayı getiren:

– Hayır, dedi. Bunların hepsi senindir.

Hazreti Zeynep hayretle:

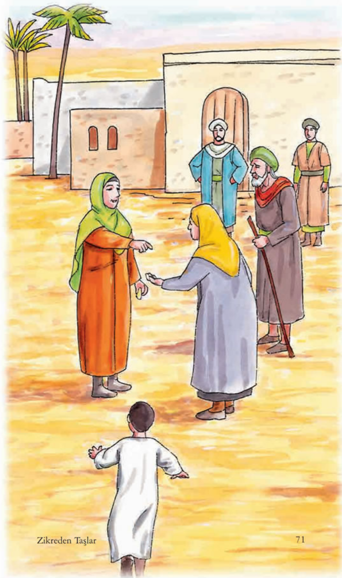
– Subhanallah, dedi.

Parayı görmek istemezcesine örtüsünü yüzüne kapadı. Hizmetçisini yanına çağırdı ve:

– Bu paralardan bir avuç al, fakirlere dağıt, dedi.

Hizmetçi kendisine söyleneni yaptı. Döndüğünde yine aynı şekilde dağıtmaya devam etti. Sonunda ortada dağıtacak bir şey kalmamıştı.

Parayı getiren kişi durumu Hazreti Ömer'e haber verdi. Hazreti Ömer yanına yüklü bir miktar para aldı ve hemen Zeynep annemizin kapısına geldi. Selam verdi. Ardından da:

– Gönderdiğim parayı fakirlere dağıttığını duydum, dedi. Bari şu paraları kendine ayır!

Hazreti Zeynep halifeye bir şey diyemedi. Onun bıraktığı paraları da fakirlere dağıttı ve ellerini açıp şöyle dua etti:

– Allah'ım! Bundan sonra beni Ömer'in yardımlarını almaya eriştirme. Çünkü bu dünya malı bir fitnedir.

Çok geçmeden Hazreti Zeynep vefat etti. Sevgili Peygamberimizin hanımları ancak o zaman anladılar ki "eli uzun" sözüyle anlatılmak istenilen şey cömertlikmiş. Sevgili Peygamberimiz bu sözle "ihtiyaç sahiplerine el uzatan" Hazreti Zeynep'i kastetmişti. Allah bir kere daha Resûlünün sözünü doğru çıkarmıştı.

* * *

BEYGİR

Cüayl kendi hâlinde bir sahabiydi. Çok varlıklı değildi. Zayıf bir beygiri vardı. İşlerini onunla görürdü.

Bir gün Efendimizin bir sefer düzenlediğini duydu. Heyecan içinde beygirini hazırladı. Orduya katıldı.

Sahabiler sıra sıra yola düştüler. İçlerinde bir huzur vardı. Sevgili Peygamberimizin ardından gidiyor olmanın mutluğunu yaşıyorlardı.

Cüayl ordunun gerisinde kalmıştı. Aceleyle beygiri dehledi. Fakat hayvan son derece güçsüzdü. Öndekilere yetişmek şöyle dursun, ancak yürüyebiliyordu. Cüayl ısrar etmedi. Hayvan da kendi hâlinde yavaş yavaş ilerlemeye devam etti.

Efendimiz yer yer orduyu gözden geçiriyordu. Cüayl'n çok gerilerde kaldığını fark edince hemen onun yanına geldi ve:

– Ey beygirine binmiş adam, diye seslendi. Haydi sür!

Cüayl çaresiz gözlerle Efendimize baktı ve:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Beygirim çok zayıf. Daha hızlı yürümüyor!

Sevgili Peygamberimiz elindeki kamçıyı Cüayl'in beygirine dokundurdu ve:

– Allah'ım bu adamın binitini kuvvetli ve bereketli eyle, diye dua etti.

Beygir birden canlandı. Yerinde duramaz oldu. Hızla ileriye atıldı. Cüayl şaşkınlıkla onun gemine asıldı. Fakat beygirine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Bu manzarayı görenler hayretler içinde kalmıştı. Az önceki ayakta zor duran at, Peygamberimizin dokunuşundan sonra bir küheylana dönüşmüştü.

Seferden sonra Cüayl o beygirin çok faydasını gördü. Onun soyundan gelen birbirinden güzel atları satıp para da kazandı.

* * *

YÜRÜYEN AĞAÇ

Mekkeli müşriklerin gözünü kan bürümüştü. İnsanların putları bırakıp İslam'a girişlerini gördükçe çıldırıyorlardı âdeta. Olmadık işkencelere başvuruyor, onları dinlerinden döndürmeye çalışıyorlardı.

Kimini sırımlarla bağlayıp açlığa mahkûm ediyorlardı. Bazılarını çölün kızgın kumları üzerine yatırıyor, karınları üstüne koca taşlar koyuyorlardı. Hasırlara sarılıp yakılanlar, kırbaçlananlar bile vardı.

Müslümanlar bu işkenceler karşısında hiç sarsılmıyorlardı. Aksine imanları daha da güçleniyordu.

Bu durumu gören müşrikler işi iyice azıttılar. Direk olarak Sevgili Peygamberimize hücum etmeye başladılar.

Onu taşladılar. Yollarına dikenli çalılar koyup ayaklarını kanattılar. Namaz kılarken başının üzerine deve işkembeleri bile koydular. Rastladıkları her yerde alay ettiler.

Sevgili Peygamberimiz onlara asla karşılık vermedi. Ellerini açıp "Ya Rabbi, bu merhametsiz insanları kahret." demedi.

Sevgili Peygamberimiz de istese aynı şeyler bu müşriklerin başına gelecekti. Ama o bunu istemiyordu. Dağların sorumlusu melek gelip:

– Ya Resûlûllah, diyordu. Emret şu dağı müşriklerin üzerine devireyim!

– Hayır, diyordu Şefkat Peygamberi. Hayır! Yüz yıl sonra bile olsa onların neslinden bir Müslüman çıkacaksa, ben onların kahrolmasını istemiyorum. Çünkü onlar gerçeği bilmeyen insanlardır. Bir bilseler inanırlardı.

Peygamberimiz bu şekilde davrandıkça müşrikler daha da cesaretleniyorlardı.

Yine bir gün olmadık eziyetler yaptılar. O'nu yaraladılar, kanlar içinde bıraktılar.

Sevgili Peygamberimiz üzgün bir şekilde Mekke dışına çıktı. Kalbi çok kırılmıştı. Yaşlı gözlerini semaya dikti ve:

– Allah'ım, dedi. Bana bugün öyle bir işaret göster ki bir daha bana yapılanlar karşısında hiç üzülmeyeyim!

O sırada yanı başında Cebrail beliriverdi. Sevgili Peygamberimizi kanlar içinde görünce sordu:

– Ya Muhammed, nedir bu hâlin?

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Kabilem beni kanlar içinde bıraktı, diye cevap verdi.

Cebrail onun acısını biraz olsun hafifletmek istedi ve:

– Bir mucize görmek ister misin, diye sordu.

Efendimiz:

– Evet, cevabını verdi.

Bunun üzerine Cebrail biraz ilerideki ağacı işaret ederek:

– Şu ağacı yanına çağır bakalım, dedi.

Efendimiz söyleneni yaptı. Ağaca, yanına gelmesini emretti. O an olağan üstü bir olay gerçekleşti. Kocaman ağaç Efendimizin daveti üzerine sağa sola sallandı. Sonra toprağı yara yara yürümeye başladı. Efendimizin önüne gelince durdu. Selam verdi.

Sevgili Peygamberimiz bütün acılarını unutuvermişti. Allah'ın bu güzel mucizesi karşısında üzüntüsü mutluluğa dönüverdi.

Ağaca, yerine dönmesini emretti. Bu emri duyan ağaç, geldiği yoldan geri döndü.

Efendimiz Cebrail'e bakarak:

– Bu kadarı bana yeter, dedi. Bu olaydan sonra kavmimin beni yalanlamasına aldırmam artık!

* * *

ATEŞTEN HENDEK

Sevgili Peygamberimiz İslâm'ın ilk yıllarında büyük sıkıntılar içinde yaşıyordu. Müşrikler O'na bir türlü rahat vermiyorlardı. Her rastladıkları yerde eziyet ediyorlardı. Efendimiz bu insafsızlara karşı sabrediyordu. Asla karşılık vermiyor, bedduada bulunmuyordu.

Bazen Kâbe avlusuna gidip hâlini Yüce Mevla'ya arz ediyordu. Orada uzun uzun namazlar kılıp Rabbi'ne insanların kurtuluşa ermesi için yalvarıyordu. Fakat O'nun bu niyetini anlamamakta ısrar eden müşrikler Efendimizi engellemeye çalışıyorlardı.

Bir gün Sevgili Peygamberimiz yine Kâbe'ye vardı. Namaza durdu. İnsanlar O'nun bu davranışını şaşkın şaşkın izlediler bir süre. Sonra içlerinden bazıları koşarak durumu Ebu Cehil'e haber verdi.

– Biliyor musun, az önce Muhammed Kâbe'de ibadet etti. Hem de herkesin gözü önünde! İnsanlar ondan etkilendiler.

Ebu Cehil duydukları karşısında küplere bindi âdeta. Sinirinden ne yapacağını bilemez hâlde sağa sola bakındı. Sonra hışımla haykırdı:

– Demek Muhammed herkesin ortasında istediği gibi ibadet mi ediyor?

Haberi getirenler çekinerek cevap verdiler:

– Evet, ibadet ediyor.

Ebu Cehil elleri sakalında bir süre düşündü. Sonra etrafındaki topluluğa dönerek korkunç ve iğrenç plânını açıkladı:

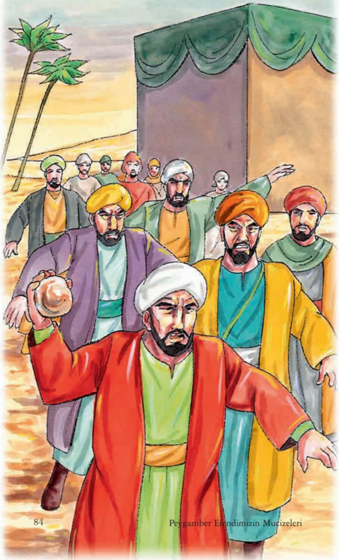
– Ey Kureyş topluluğu! Bildiğiniz gibi Muhammed dinimizi ayıplıyor, bizim aklımızla alay ediyor! Üstelik her yerde, ilahlarımız hakkında ileri geri konuşuyor. Ben Allah'a and içiyorum ki, yarın Kâbe'nin yanında Muhammed'i bekleyeceğim. O ibadet için geldiğinde elime bir taş alıp namaz

kıldığı yerin yakınına oturacağım. Namaza durup secdeye varınca, başını taşla ezeceğim! Bunu hepiniz göreceksiniz! Muhammed öldükten sonra, onun yakınları olan Abdülmenâf oğulları ne isterlerse yapsınlar! Bu benim umurumda bile olmayacak. Yeter ki Muhammed ölsün!

Orada bulunan müşriklerin bu sözler karşısında ağızları kulaklarına vardı âdeta. Onların da kalpleri taş kesilmiş, gözlerini kan bürümüştü. Hiçbiri "Aman ne diyorsun sen? Sadece Allah dediği için bir insana bu yapılır mı?" demedi. Büyük bir heyecanla yarını beklemeye başladılar.

Ertesi gün Kâbe'nin etrafındaydı hepsi. Ebu Cehil nefretinden kapkara kesilmiş suratıyla bir köşede bekliyordu. Elinde kocaman bir taş vardı. Gözlerini Kâbe avlusunun kapısına dikmiş, Efendimizin görüneceği anı bekliyordu.

Beklediği an geldi nihayet. Allah'ın en sevgili Peygamberi sakin bir şekilde içeriye girdi. Usulca yürüdü, Kâbe'nin yanı başına geldi. Herkes heyecan içindeydi. Gözlerini kırpmak bir yana âdeta nefes bile almadan O'nu izliyorlardı. Ebu Cehil elindeki taşı sıkıca kavradı. Gözlerini iyice kıstı. Bir yılan gibi, avına saldıracağı anı kollamaya başladı.

Efendimiz her zaman yaptığı gibi yine namaza durdu. Büyük bir huşu içinde ibadet ediyordu. O an dünya yıkılsa fark etmeyecek kadar namaza dalmıştı. Âdeta Allah'la konuşuyordu.

Ebu Cehil yerinden kalktı. Sinsi sinsi birkaç adım attı. Kalbi delicesine çarpıyordu. Taşı, ellerini kanatacak kadar sıktığının farkında bile değildi. Bütün dikkatini Sevgili Peygamberimize vermişti. Nihayet aralarında beş on adımlık bir mesafe kaldı. Ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. İnsanlar bir Ebu Cehil'e, bir Efendimize bakıyorlardı.

Ebu Cehil taşı olanca gücüyle vurmak için elini kaldırdı. Aynı anda irkilerek geriye çekildi. Kollarıyla bir şeyden kendini korumaya çabalıyordu. İnsanlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Acaba Ebu Cehil'e ne olmuştu böyle?

Ebu Cehil korku içindeydi. Bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Ayakta duracak hâli yoktu. Gerisin geriye kaçarken elindeki taşı bir kenara fırlattı.

Olaya bir anlam veremeyenler hemen peşinden koştular. Ebu Cehil'e yetişip merakla sordular:

– Ne oldu sana böyle? Tam Muhammed'i öldürecekken neden birdenbire korkup geri çekildin?

Ebu Cehil konuşacak hâlde değildi. Nihayet kendini toparladı ve soluk soluğa anlatmaya başladı:

– Tam amacıma ulaşacaktım. Fakat o an Muhammed'le benim aramda bir hendek beliriverdi. İçi kor ateşle doluydu. Daha da tuhafı, gözümün önünde bir takım kanatlar göründü. Neredeyse kalbim duracaktı. Çok korktum!

Bu sözleri dinleyenleri de bir korku sardı. O an herkes bir kere daha anlamıştı ki Sevgili Peygamberimiz yalnız değildir. Onu gücü her şeye yeten ve her şeyi duyup gören Yüce Allah korumaktadır.

Sevgili Peygamberimiz namazı bitirince bazı insanlar ona olanı biteni anlattılar. Bunun üzerine O'nun dudaklarından şu cümleler döküldü:

– Eğer o bana yaklaşsaydı, meleklerin kanadıyla parça parça edilirdi.

* * *

SÖZLÜK

cazip: Alımlı.

ehlileştirme: Eğitme, alıştırma, evcilleştirme.

fitne: Karışıklık, kargaşa.

gem: Atı yönlendirmek için ağzına takılan demir araç.

hidayet: Doğru yol, hak olan Müslümanlık yolu.

hikmet: Allah'ın insanlarca anlaşılamayan amacı.

huşu: Allah'a boyun eğme, gönlü korku ve saygı ile dolu olma.

iftihar: Övünme, kıvanç, övünç.

iltifat: Birine güler yüz gösterme, hatırını sorma, tatlı davranma.

keramet: Olağanüstü durum.

küheylan: Soylu Arap atı.

lütuf: Önem verilen, sayılan birinden gelen iyilik, yardım.

merhum: Ölmüş Müslüman erkek, rahmetli.

münezzeh: Temiz, arı, uzak.

nutku tutulmak: Konuşamamak.

palazlanmak: Gelişmek, iri duruma gelmek, büyümek.

sadak: İçine ok konulan torba veya kutu biçiminde kılıf.

tulum: Bazı yiyecek ve içecekler için koruyucu kap olarak kullanılan, önü yarılmadan bütün olarak yüzülmüş hayvan derisi.

vaha: Çöllerde çoğu kez yüze çıkan yer altı sularının yarattığı tarım veya yerleşme bölgesi.

yegâne: Biricik, tek.